

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 14

MANDAG 15. JULI 1929

1. ÅRGANG

INDIA-BREV

En interessant samtale. — På besøk med evangeliet ved en av de villes avgudsfester.

Fra H. Svendberg

Kjære venner.

Hilsen med Salm. 3, 9: «Herren hører frelsen til, over ditt folk være din velsignelse. Sela».

Gud har virkelig gjort sitt løfte som han gav mig samtidig med mitt kall: «Sørg ikke for midler til opphold derute, det er alt ordnet på forhånd». Ja visse, Herren har vært såre trofast.

Vi hører om underfulle vekkelser på forskjellige felter og Gud virker også blant folket i India. Under en reise for en tid tilbake hadde jeg den herligste samtale med en innfødt sakkfører. Han hadde hatt sin utdannelse i det kristne universitet i Allahabad, en større by, ikke langt fra Banda. Han kjente til alt i Bibelen, som også de fleste hjemme gjør, men han hadde kun lært sine lekser og da Bibelen var et av fagene, hadde han lært den å kjenne kun som de øvrige fag. Han kjente til alle Jesu gjerninger eller mirakler, og holdt Bibelen som en bok full av høi moralsk lærdom. Men da jeg spurte om han trodde at Jesus Kristus er den samme idag og i går, ja til evig tid, — nei det kunde han ikke tro. Jeg fortalte ham at Jesus går omkring som fordem, hjelpende de forkomne og helbreder sykdommer og skrøpeligheter blant sitt folk enn idag. Han hadde malariefeber, og jeg fortalte ham så hvordan Gud ved bønn i Jesu navn så mektig hadde møtt mig og også senere hadde helbredet mig fra fele anfall av den samme feber. Fortalte om hvordan vi ved å hengi oss helt i hans hånd og vilje, kan ha herlig forbindelse med Guds Sønn og at han ofte helt personlig besvarer våre bønner.

— Jeg må i sannhet tilstå, sa han, at jeg aldri har tatt den boken så alvorlig og heller ikke har jeg i tro og alvor bedt i Jesu navn. Det har aldri falt mig inn. Men da du forteller mig om din helbredelse, kan jeg ikke utsi hvor takknemlig jeg er fordi jeg traff dig. Da vi skiltes sa han: Jeg skal visse senere besøke dig, så vi kan samtale nærmere om Bibelen og din tro.

Denne unge mann var kun 28 år gammel. Måtte Herren få gripe ham helt, han vilde sikkert bli et stort redskap i Mesterens hånd. Han talte et sjeldent godt engelsk språk. Men hvad er kunnskap og utdannelse uten frelsens herlige erfaring. Må den Hellig Ånd virke i denne manns hjerte og liv.

Vi har håp om at Herren i hast vil la de himmelske sluser åpnes

tilfulle over Indias vansmektede millioner. Ved å se all nødnen her, kan vi bedre forstå, hvad der så ofte nevnes i Jesu liv her nede: «Og da han så skarene som samledes omkring ham, ynkedes han innerlig over dem, ti de var som får uten hyrde».

Glemmer ikke den første gang jeg var tilstede ved en av de mange villes fester av de innfødte. På avstand kunde høres den mest hellige lyd, hvad de innfødte kalder musikk. Enslags tromme som de ganske mishandler med er, klubbe, ved siden av forskjellige andre mystiske lyder. Vi så deres vilde dans, med store koste av påfuglfjær, bevægende sig i de mest forunderlige buktninger, mens noen kvinner inne i ringen hadde enslags kurver som var fylt med jord og hvorfra var oppvokset høit grønt gress. Dette var et offer av førstegrøden for deres Gud. Kurvene blev bæret på hodet. Da misjonærene begynte å synge flokkedes en masse barn omkring. Ved å lytte til beretningen om Jesus, om han som elsket dem inntil døden og at selv den dypest faldne var gjenstand for hans bundløse miskunnhet. Vi kunde tydelig se hvordan tre smågutter, omkring 10—13 år, var rørt. Med øinene fuktige av tårer begynte de å synge med i sangen så godt de kunde. En av avgudsprestene blev oppmerksom på dette og kom og simpelthen slepte noen bort fra oss, men de fleste var ikke til å rokke.

Ingen kan si hvad det kan bli av den säd som blev sådd i disse barns sävelsom de voksnes hjerter, som stod lyttende omkring oss.

Vi hadde flere av de innfødte kristne smågutter fra vår misjonssstasjon med oss og de sa, at de var takknemlige for at misjonærene var blitt sendt i deres vei. For ikke lenge siden var også disse like uvidende som de der var samlet omkring oss.

Ja, frelse fra synden han vil og formår. Amen.

Kjærlig broderhilsen fra en i vingården ringe, lykkelig medarbeider

Hans Svendberg.

Se på Sønnen.

«Hvorledes kan der være tilgivelse å finne for mig?» sukker den stakkels synder.

«Hvorledes kan jeg annet enn tilgi?» sier Gud.

Synderen ser på sine mange synder; men Gud ser på sin Sønnens sonende blod.

Gjør likeså, du motløse synder!

De frie venners

forsamlinger rundt om bringes i erindring om evangelistkassen for de forsmøtte steder i vårt land.

På våre konferanser har man vært enig om nødvendigheten av å opta virksomhet på nye steder og støtte evangelistene hermed. Man blev stående ved å opta offer i forsamlingene til denne sak så ofte som anledning gas, og innsende beløpene til kassererne, Elias Nilson, Thorvald Meyersgt. 54, Oslo.

I dette herlige arbeid bør alle være med og fruktene skal ikke utebli.

Eders i Kristus forbundne br.
Elias Nilson.

I hører Kristus til.

I hører Kristus til. Du er hans ved gave, ti Faderen har gitt dig til Sønnen (Joh. 6, 37—39; 17,9); hans ved et blodig kjøp, ti han har utbetalt prisen for din forløsning; hans ved opofrelse, ti du har ved nåden helliget og hengitt dig selv til ham, og hans ved slektskap, ti du er nevnt med hans navn og er gjort til en av hans brødre og medarving. Arbeid derfor i sannhet for å vise verden at du er Jesu tjener, Jesu venn, Jesu brud. Når du er fristet til synd, da svar: «Jeg kan ikke begå en sådan ondskap, ti jeg hører Kristus til.»

Utorgjengelige grunnsetninger torbyr en Jesu venn å synde.

Når rikdom, som kan bli vunnende ved synd, fremtylles for dig, ga si at du hører Kristus til og rør den ikke.

Er du stillet mellom uvirksomme og åndelig late? Reits dig og arbeid med all din kraft; og når svetten står på din panne og du er tristet til ørkesløp å dvele på veien, da rop: «Nei, jeg kan ikke stå stille, ti jeg hører Kristus til. Hvis jeg ikke var kjøpt med blod, da kunde jeg være lik Isaskar, som hviler sig liggende mellom kveghegnene (1. Mos. 49, 14), men jeg hører Kristus til og kan ikke oppholde mig.»

Når fornøielsenes tryllesang vil friste dig til å vike bort fra pliktens vei, da svar: «Din musikk kan ikke bedare mig, ti jeg hører Kristus til.»

Vær du alltid som en av disse hvis hele vesen og fremtreden er som en sann kristens, hvis tale er lik Nasareerens, hvis forhold og omgjengelse gir en sådan søt veltukt fra himmelen, at alle som omgås dig, kan kjenne at du er Jesu eiendom og kan se i dig hans hellighets åsyn. «Jeg er en romer», var i gamle dager et oppriktighetens merke; i da derfor langt mere være din grunn for hellighet: «Jeg hører Kristus til.» Spurgeon.

JESUS KRISTUS

Flere hundre år før Jesu Kristi komme som menneske til jorden, talte han gjennom og ved sine vidner profetene.

David sier i 96. salme, inspirert og drevet av Guds And: «Synger for Herren, lover hans navn, bebuder hans salighet fra dag til dag. Forteller hans ære iblandt hedningene og hans underlige gjerninger iblandt alle folk»

I Esaias 43, 10—11 står det: «I er mine vidner, sier Herren, og min tjener som jeg utvalgte, at I skulde vite det og tro mig, og forstå, at jeg er det (Gud). Før mig er ingen Gud dannet og etter mig skal ingen være. Jeg er Herren og det er ingen frelser uten mig».

Således vidnes det både i Mosesøkene, Davids salmer og profetene om Jesu Kristi komme til jorden. Om hans lidelse og død som stedfortrederen for menneskene. Gud hadde engang bestemt at hver den som var udydig mot det bud eller den lov han hadde gitt måtte dø. Det var ingen annen utvei fra døden, enn at hans bud (lov) blev holdt og praktisert i tanker, ord og gjerning. Dette kunde ingen overholde eller oppfylle, ti det onde, udydige sinn var engang kommen inn i menneskehjertet og nedarvedes fra slekt til slekt, hvilket enhver som lever idag, det være sig leg eller lærd, sikkert har erfaret.

Når man således ikke kan oppfylle kravene nu, var det likeas umulig før, og man var og er skyldig, og var og er under dommen som lyder så: «Hver den som synder skal dø.»

Når menneskene ikke kunde holde budet eller budene (det er: gjøre Guds vilje), så måtte slekt etter slekt dø og fortapes og alle som en være og bli utelukket fra Gud og hans rike.

Men Gud elsket verden så, står der skrevet, «at han gav sin sønn den enbårne, på det at hver den som tror på ham ikke skal fortapes men ha et evig liv.»

Så kom da tiden som profetene og de gamle Guds mennesker forventet, såpåde om og så hen til: «Gud utsendte sin sønn, født av en kvinne.» Han kom som kjærlighetens budbringer fra den evige, levende Gud. Men ikke det alene: «Gud var i (sønnen) Kristus og forlikte verden med sig selv». Og han, sønnen Jesus Kristus gikk inn i verden og inn i slekten og påtok sig skylden og straffen som menneskene, deriblandt du og jeg, var dømt til å lide. Jeg har forsøkt å se inn i dette Guds under og forstå hans tanker og mening med alt, men det er mig forhøit og ubegripelig. «Guds tanker er ikke våre tanker.» Dog vil jeg her nedskrive en tildragelse som jeg leste om

for mange år siden som har gitt mig et lite, svakt glimt inn i det underfulle verk:

En mann hadde en sønn. Som barn var han nok så vilter og ustyrlig. Han reiste som ung ut i verden for å prøve lykken, men den hadde nok ikke stått ham bi. Mange år gikk hen og farens hår begynte å gråne. Guttens foreldre var flyttet til en annen egn, og faren var en anseet mann på det nye sted. Han var også blitt medlem av stedets domstol.

Så en dag som retten var satt, og dommerne samlet, førtes en fange inn, anklaget for en begått ugjerning. Han avgav en uforbeholden, ærlig tilståelse og blev dømt etter loven. Da han var ført ut av rettssalen reiste den gamle far sig og sa: «Dette var min sønn; han bærer mitt navn, men jeg måtte dømme ham; da han jo var skyldig. Jeg ber nu retten, i øvrige dommere om I vil tilstede at jeg lider hans straff og at han frigis; ti han vil nok ikke da gjøre en sådan misgjerning mere.»

Utfallet var ikke omtalt såvidt jeg kan huske, men utfallet av Guds og Jesu Kristi stedfortredende gjerning husker jeg godt. Forunderlige Gud! «Hvor uransakelige er ikke hans domme, hans tanker, veie og gjerning?»

«Han var i Kristus» som led med oss og døde for oss, som vår stedfortreder. Apostlene vidner derom, drevne av Guds And. Og Jesus Kristus sier: «Men når talsmannen kommer som jeg skal sende eder fra Faderen, sannhetens Ånd, som utgår fra faderen. Han skal vidne om mig, men også I skulde vidne; ti I har vært med mig fra begynnelsen av.»

J. H. Strømnaes.

Kamp mot kristendommen i Tyrkiet.

Det kemalistiske Tyrkiet kaller sig nok «republikk» og etter sin grunnlov skal det garantere de enkelte borgeres religions- og samvittighetsfrihet. Men i virkeligheten er Tyrkiet nu som før intoleransens og fanatismens land.

Som et illustrerende eksempel kan nevnes at en amerikansk pikeskole i Brussa i Lilleasien for halvannet år siden blev lukket og bestyrerinnen rettslig forfulgt fordi hun hadde bekjent sig til kristendommen. Nu er det i den siste tid reist en ny heftig propaganda mot den kristne misjon, i det representanter for den tyrkiske presse har sluttet sig sammen til bevisst kamp mot de kristne misjonærer. I flere ledende tyrkiske blade er allerede forfølgelsen i full gang og selv om den foreløbig er ublodig, er det ikke godt å vite hvad det kan føre til.

MISJONS-RØSTEN

Frivillig uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité og utkommer hver 1 og 15 i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adr.: «Misjons-Røsten», Post box 32, Sarpsborg.

Abonnementpris er For enkelt nr 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og 4.00 pr år. Til utlandet koster bladet kr 6.00 pr år. Bladet kan bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adressforandringer, skriftlig oplyselse og betalinger skje til ovenstående adresse.

Underlige tider på Madagaskar.

Det blir så ofte sunget i forsamlingsene: «Gud er den samme, idag som igår» — og priaset være hans navn, han er den samme enn.

Vi bragte i forrige nr. en beretning fra de Baltiske stater, som stadfester Herrens ord og forjetelser. Og Jesus har for evig og alltid besejlet sitt ord og står bak loftene, også når det gjelder befrielse av legemets sygdommer og svakheter. Vi har således ordet til Moses: «Jeg er Herren, som læger dig.» David bekjenner: «Han er den som læger alle dine sygdommer». Men med større klarhet vidner Esaias i den gamle pakt, idet han sier: Sandelig, våre sygdommer har han tatt på sig, og våre piner har han båret.

Mens Jesus gikk her på jorden forkynte han atter og atter befrielse fra de forskjellige sykdomme og helbredet mange, for at det skulde oppfylles hvad som var talt ved profetene. Likeså har han gjennom sin tjener Jakob gitt uttrykk for sin vilje. Jakob 5, 13—16.

Se etter i din bibel hvad Jesus har fullbragt. Han har ikke alene lovet legedom, men har vunn et den til dig. Han døde for å sette dig i frihet. Motta frimodig den legedom for legem og sjel, som han har kjøpt til dig ved sitt blod.

Om Guds ord og løfter får senke sig ned i våre hjerter, vil troen spire i det indre og Guds forjetelser vil stadfeste. Ordet: «Dig skje som du tror», står ennå idag ved makt.

Interessant er det å se de forskjellige meddelelser som innløper fra misjonsfeltet Madagaskar, hvor Herren på en særlig måte får bruke de innfødte troende til helbredelse. En engelsk misjonær, Huckert, forteller bl. a. til «Miss.tid.», hvorav vi hitsetter:

«— En morgen gikk jeg ned til Analakely-kirken, hvor jeg fant en stor menneskemasse samlet i gatene og omkring kirken. Jeg ventet utenfor til den innfødte evangelist Radzaofera kom, og efterat vi hadde hilst på hverandre, kom vi oss inn i kirken og op i koret. Vi måtte stå, da alle plasser var opptatt av blinde, døve og halte, som omgav oss på alle kanter.

Radzaofera holdt en tale på 15 minutter. Jesus, sa han bl. a., går gjennom Tananarive, ikke bare for å helbrede, men også for å frelse. Prekenen var helt evangelisk. — Deretter vendte han sig til de syke. Han lot dem komme frem i koret en for en og spurte dem om de trodde på Jesus. Derpå bad han dem be høit for sannsynligvis å få et inntrykk av deres sjelstilstand. Hvis han antok den var i orden, opmuntret han dem

og sa: Du har tro, du kan bli helbredet. Til en blind sa han: «Du kan se nu, kan du ikke? hvilken farve har denne bok, sort eller hvit?» — «Rødt», svarer den blinde. Og den var rødt. «Gå og vask line øine tre ganger i vann», sa han derefter.

Møtet varte i tre timer, da man måtte slutte på grunn av den sterke hete.

Ut på eftermiddagen kom Radzaofera igjen. Han talte igjen kort og greit. Alltid kort, og han ventet alltid resultater. Deretter kom de syke frem. Han tok ut de blinde for dette møte, 30—40 i tall. Mange var gamle, men det var også en hel del barn. Han begynte med barna, og bad til ham som elsker de små, om at de måtte få synet igjen. Deretter for sikret han dem at de kunde se og kunde gå.

Så roiste en blind kvinne sig, og Radzaofera forsikret med høi røst at hun hadde tro til å bli helbredet. Hun blev anmodet om selv å be, og han la hendene på henne og bød henne i Jesu navn å få synet igjen. Deretter fikk hun en salmebok og leste en salme for forsamlingen, hvorefter hun avla et vidnesbyrd.

Den engelske misjonær slutter med å si: Da jeg var i India, følte jeg at vi trengte India til å lære oss å be. Nu føler jeg at vi må få disse enfoldige folk til å lære oss hvordan vi skal tro. Vi holder på å lære alle sammen hvordan vi skal preke evangeliet med utbytte.

«Barnerøsten».

Som det er vennene bekjent, utkom fra 1. januar i år et fritt evangelisk blad ved navn «Barnerøsten». Det er et utmerket blad, passende til søndagsskolen og i hjemmene. Det har vist sig at interessen har vært stor for dette barneblad. Og da utgiveren legger arbeid på å få bladet så allsidig og interessant som mulig kan vi trygt anbefale det som søndagsskoleblad. Det vilde være godt om vennene på de forskjellige steder, når sommerferien slutter, vil slå ring om og støtte bladet ved å tegne sig som abonnent. La barna lå «Barnerøsten». Den er både sund og god.

Om pris m. v. henviser vi til annonsen på 4. side.

Misjonær Math. Støve

har utgitt en liten brosjyre, som bærer tittelen: «Våk». Den er, som br. Kleppe sier i sitt forord, «et ord i rette tid». På en treffende måte belyser den stillingen blandt Guds folk nettop i denne tid, og opmuntrer oss til, likesom Nehemias, å stå på vakt og være våkne.

Skriftet har et budskap til alle Guds folk og ikke minst til de som forkytter Guds ord.

Brosjyren kan bestilles hos forfatteren, adr. Volda, Spøndmør. Den kan også bestilles i Misjons-Røstens eksp. og koster 80 øre plus porto.

Bidrag

til søstr. Ida Lorentzen og Marie Paulsen kan sendes til Misjons-Røsten, som vil stå som kasserer for søstrene. De er danske, men har virket endel i Norge og er kjent av flere venner her. Tiden heretter er, efter alt å dømme, kort. La oss derfor gjøre hvad vi kan for å bringe evangeliet ut til alle folkslag. De som er ved tøj- et skal dele byttet med dem som er i striden. 1. Sam. 30, 24. La oss derfor være tro på vår plass.

Madagaskar.

En markedsplass på Madagascar.

Brødrerådet

var samlet hos br. Gabrielse n, Oslo, den 29. og 30. juli. På møtet blev det, efter hvad det er tilstillet oss, fattet følgende beslutninger til arbeidsordning:

1. De frie venners Misjon har som opgave å drive virksomhet for Guds rikets vekst og utbredelse såvel innen- som utenfor vårt eget land.

2. Misjonen står åpen for samarbeid med de frie forsamlinger, som tror på den Herre Kristus efter apostolens og profetenes lære, og som befletter sig på å leve i overensstemmelse hermed.

3. Vår opgave er å opplafne til mer samlet målbevisst interesse for misjonens arbeid. — Rådet garanterer ikke for misjonærenes underhold, men vil gjøre sitt beste og foreta spesielle innsamlinger om nødvendig. — Misjonærene har hver sin kasserer, de sender årlig rapport, samt forelegger rådet eventuelle planer for utvidelser, såsom bygning av nye stasjoner m. v.

4. Saker vedkommende misjonens faste eiendommer m. v. varetas av Brødrerådet i samråd med de på stedet værende brødre.

5. De som tror sig kalt til misjonsjermingen henviser sig til Brødrerådet, dog må disse ha anbefaling fra sine forsamlinger, og godkjennelse må skje av konferansen for å ha gyldighet.

6. Rådet består av 7 brødre, som uttas av den årlige konferansen. Flere kan uttas om konferansen finner det nødvendig.

7. Ved siden av hedningemissionen i utlandet og den almindelige evangelisering her hjemme er der også opprettet en evangelistkasse for forspønte steder i Norge.

8. Forandringer av denne arbeidsordning kan vedtas på de årlige konferanser.

Det rette hilested.

Jeg lå mellom liv og død og jeg prøvde da, hvad min tro var verd. Jeg så døden like inn i piæne og prøvde, om jeg hadde mot til å dø, og om jeg var viss på, at jeg i sannhet var gjennemtrent av troen. Jeg spurte mig selv, om jeg hadde sett ut til den korsfestede, og jeg la mitt trette og mødige hode op til hans bryst. Da følte jeg hans kjærlighets varme og hadde ingen frykt for å dø.

O. Skrefsrud

— Uten storm, intet kjennskap til stormens betvinger.

Jødiske skikke.

De fleste skikker hos jødene i deres huslig-religiøse liv er bestemt av rabbinerne.

Jøden skal stå meget tidlig op, han skal vekke dagen, ikke dagen. Efter rabbinernes lære forlater sjelen nemlig legemet under søvnen, den går til Gud og er gjemt hos ham. Søvnen sier de, er en tresinstyvdedel av døden. Sjelen løfter sig til himlen og skriver alt op, hvad mennesket har gjort om dagen. — Mennesket blir altså så å si skapt påny hver morgen. Rabbinerne henviser her ved til Salm., 57 9 og krever, at morgenbønnen skal bes ved solopgang på fredag skal joden til åre for sabbaten stå ennå tidligere opp enn de andre dager.

Men da rabbinerne anser det for utilatelig å nevne Guds navn, for man har vasket sine hender, har de laget en bønneformel, som jøden også kan fremsi med uvaskede hender, da hverken Guds navn eller velsignelsen forekommer i denne. Den lyder: «Jeg beklæner for dig og sier dig takk, du levende og selvstendige konge, at du efter din store barmhjertighet har gjengitt mig min sjel. Stor er din sannhet!»

Da de minste handlinger hos jødene er sammenvevet med religiøse skikker, må vi også gjengi sådanne småting i rekkefølge. Før trekker han den høire strømpe og den høire sko på, men binder den først til, efter at han har tatt den venstre på og bundet denne. Når han klar sig av, er det den omvendte orden, da blir den venstre sko forst tatt av. Å iføre sig to klædningsstykker på en gang er forbudt. Man må ikke, særlig under fri himmel, gå fire alen med blottet hode og heller ikke således tenke på Guds navn.

For å fordrive den onde ånd eller jøden bort til vaskefatet, til med uvaskede hender må han heller ikke gå fire alen om morgenen, da alle andre urenheter ellers kommer over ham. Ifølge kabbalistenes lære er den, som handler herimot, endog skyldig til døden. Da en ond ånd hviler på mennesket under sjelens fraværelse i søvnen, befaler rabbinerne, at jødene skal ha sitt vaskefat ved sengen for hurtig å kunne vaske sig.

Er hendene rensset så vaskes ansiktet, da det er Guds billede, og det må tørres godt, for at det ikke skal bli skjemet ved rifter og sår eller lignende. Så følger jøden hendene og løfter dem såle-

Ord for dagen

Var talsmand, nr. 11

des at fingrene står rett opp mot himlen og sier: «Gjættelse hender til helligdommen, som ver Herren's Galm 134, 14, dine bud, hvilke jeg elsker», grunne på dine skikker», Galm 119, 45). «Se, jeg er beredt til love min skaper, han, som er en og alene og dene evigværende han er Herren og verdensherren, og alle verdener, la det planetenes eller englenes, eller astronrens verden, alle er som ham — lovet være hans navn, alle veseners vesen og alle ånder's årsak».

Så blir velsignelsen fremført ganske langsomt, under tryk av beven og med den største bemerkomhet henvendt på ordets mening.

Kvinnene må også vaske sine hender, idet de helder vann tre ganger over dem, for at ikke støten, som de tilbereder med dem, hender skal bli uren og dem menn og sonner urene gjennedenne.

Barna må likeledes vaskes i den omtalte måte. For de kan bli le og lese, fremsies det første velsignelsespråk og to andre, sp. av 5. Mos. 33, 4 og Salomon ordspråk 1, 8 for dem. Kan barn selv tale, så leses den første å deling av boken Kerass så mah for dem.

Troens fred.

Jeg har søkt og jeg har funnet fred i Jesu dyre blod. Nadens sol for mig er runnet, å hvor er val Jesus god! Borte er all sjelend; tenk at han for mig er død!

Nu jeg slipper gå og brubler over m'n elendighet; høit i sang jeg nu kan jubel; jeg er viss på salighet; Jeg som for i tvilen stred, har fått smake troens fred.

Selv om der nu kommer dager full av uro, angst og tvil, vil jeg ikke derfor klage; for jeg hører himlen til! Han som mørkets fyrste bund gir mig troens sikre pant.

Selv om jeg på jord ei fatter hvorfor Jesus elsker slik, at han kom og bød mig skatte som i evighet gjør rik, vil jeg dog av hjertens grunn, takke ham med ånd og munn.

Bibelen

er misjonærens største forbandtelle. Dr. Zwemer sier: «Jeg tr at den mest effektive måte å v ne muhammedanene, er å leg bibelen i deres hender. Hvis j hadde en million dollars til sjonsarbeide, vilde jeg gi 5000 til bibelselskaper.»

Ved et voldsomt jordskjelv på øen Ambryn, Ny Hebrider er ea presbyteriansk misjonsstasjon og en adventiststasjon støttet sammen. Ingen menneske gikk tapt.

Vennestev

avholdes om G. 1. i Sarpsborg søndag 24. Moter kl. 11 og 5. Kaffe og meik fæsk. Alle er hjertelig velkomne. Pa vennestevet E. Thorsen

Vennestev

avholdes om Gud v. i Sarpsborg søndag 24. Moter kl. 11 og 5. Kaffe og meik fæsk. Alle er hjertelig velkomne. Pa vennestevet Gustav For

FRA SPREDTE FE

Fra stenet på Skar Telemark.

Ja salig er det folk som til jubel, som er ute med budskap om frelse for de og løsning for de bundne for intet, uten pengeløsing.

Herren, har atter forundt den glede å besøke min søsken på Sanda i Amli, venneløkk som står færdig med. Jeg blev med de venner lodag 29. juni på Skafså. Det var 15 stykker av kongelige som var på to brødre blev også med ugen. Det var 10 all bilen var ganske full av prester. Vi sang på veien, vårt hjerte, for alt det han har gjort imot oss. Vi ble tinte på veien og kom til klokken 23, hvor br. Brøse tok mot oss. Alle bergene i hans gjestrike hustru var virkelig som ofret sig helt for oss. De har to barn som også Søndagen oprandt i skinn, og det var virkelig også i vart indre. Kl. 11 stevnet. Vi var samlet og der var plass for mat. Dr. Bryndesen ofret for de fremtøtte og det hjerte, en ånd og en sjel. He, Bryndesen, som kalla Sandvikedal for litt o siden, åpnert stevnet og alle velkommen med. 5—8. Vi bad til Gud, br. 295 i Schibboleth, «Hilig det er å motes», blev Br. Jens Oie. Amli, talte Rom. 8, 31—35 og br. Rauanna fra I. Tim. 2. E. Thorsen (m. l. h. h. deretter fra ordet i Joh. 8 og Ap. gj. 4, 15, hvorefter Bergland, Dalen, talte det var i sannhet en som rådet.

Efter formiddagsmøtet forfriskningstil legenst Om eftermiddagen var tog mange folk på læven fra Fyrrisall, Mo, Dalen, Vrålal, Treungen og A

Vennestevne

avholdes, om Gud vil og vi lever, hos E. Thoresen Solbakken Minnesund (Eidsvold) lørdag den 20. og søndag den 21. juli. Velkomstmøte lørdag aften kl. 8 på Dokkens Minde. Søndag form. kl. 11 og 4 efterm. hos Thoresen I tilfelle regn på Dokkens Minde. Ulltepper medtas for dem som vil overnatte. Mat og kopper medtas. Kaffe m. m. fåes på stedet. Alle velkommen.

På vennenes vegne

E. Thoresen.

Vennestevne

avholdes om Gud vil på Fremtidssborg, Borgenhaugen pr. Sarpsborg søndag 28. juli. Møter kl. 11 og 5. Kaffe og melk fåes kjøpt. Alle er hjertelig velkommen.

For vennene
Gustav Iversen.

FRA SPREDTE FELTER

Fra stevnet på Skafså, Telemark.

Ja salig er det folk som kjenner til jubel, som er ute med det glade budskap om frelse for de fortapte og løsning for de bundne, fritt og for intet, uten penger og betaling.

Herren har atter forundt mig den glede å besøke mine nådesøsken på Sandå i Amlie. Det er en venneløkk som står fast i den frihet som Kristus har frigjort dem med. Jeg blev med disse kjære venner lørdag 29. juni til stevne på Skafså. Det var 15 stykker av de kongelige som var på festreise, to brødre blev også med fra Treungen. Det var 10 mil å reise og bilen var ganske full av Herrens prester. Vi sang på veien av hele vårt hjerte, for alt det gode Gud har gjort imot oss. Vi bruke 6½ time på veien og kom til Skafså klokken 23, hvor br. Bryndtesen tok imot oss. Alle fikk herberge i hans gjestfrie hjem. Hans hustru var virkelig en Martha, som ofret sig helt for de hellige. De har to barn som også er frelst.

Søndagen oprandt med solskinn, og det var virkelig solskinn også i vårt indre. Kl. 11 begynte stevnet. Vi var samlet på låven og der var plass for mange hundre. Br. Bryndtesen ofret sig helt for de fremmøtte og det var ett hjerte, en ånd og en sjel over det hele. Bryndtesen, som kom hertil fra Sandvikedal for litt over to år siden, åpnet stevnet og ønsket alle velkommen med Jerm. 17, 5-8. Vi bad til Gud, hvorefter nr. 295 i Schibboleth, «Hvor deilig det er å møtes», blev sunget. Br. Jens Øie, Amlie, talte ut fra Rom. 8, 31-35 og br. Aslak Raumann fra 1. Tim. 1, 15. Br. E. Thoresen (millionær) talte derefter fra ordet i Johs. 20, 19 og Ap. gj. 4, 15, hvorefter Halvor Bergland, Dalen, talte. — Ja det var i sannhet en enhetsånd som rådet.

Efter formiddagsmøtet fikk vi forfriskning til legemet.

Om eftermiddagen var det riktig mange folk på låven; venner fra Fyrrisdal, Mo, Dalen, Esberg, Vrådalen, Treungen og Amlie var

samlet og det ene vidnesbyrd avløste det annet.

Ved 8-tiden brøt vi op og drog hver til vårt sted, prisende og takkende Gud.

Neste gang skal de høre litt fra stevnet i Kristiansand.

En kjærlig hilsen

E. T.

Storm—Monsens

tuberkulosehjem ved Grimstad er tatt i bruk og belegget på hjemmet er forlenget fullt. Mange hundre venter på å få plass der.

Socialdepartementet anser det ønskelig at det ansettes fast læge ved hjemmet. Hvis man vegrer sig ved å ansette sådan, gjør departementet oppmerksom på, at distriktslægen, i henhold til tuberkuloseloven, vil kontrollere at de hygieniske krav fyldestgjøres ved hjemmet.

Vennestevnet i Saltnes.

Søndag 7. juli var det vennestevne i Saltnes. Det stod en hvit sky av støv over veiene efter alle de biler som satte kursen mot det vakre og naturskjønne sted.

Der var møtt venner fra Moss, Rygge, Fredriksstad, Sarpsborg og flere steder.

Lokalet var helt fullt da br. Ludv. Agnes åpnet møtet og ønsket velkommen med å lese Salm. 145 og stanset særlig ved vers 11-13.

Br. Erserud fortsatte og talte ut fra 5. Mos. 33, 13-16 om den velsignelse som var tildelt Josef, og om «hans nåde, som bodde i tornebusken». (v. 16.)

Br. Andreasen, Fr.stad, talte over ordet: «Ti I kjenner vår Herre Jesu Kristi nåde at han for deres skyld blev fattig, da han var rik, for at I ved hans fattigdom skulde vorde rike.» 2. Kor. 8, 9.

Br. Martinsen, Moss, fortsatte fra 1. Mosb. 49, 22-26 og talte videre om den herlighet som var blitt oss tildelt ved den velsignelse som tilfalt Josef: «Et skudd av et fruktbart tre er Josef, et skudd av et fruktbart tre ved en kilde; grenene skyter ut over muren».

Flere brødre vidnet om nåden i Kristus Jesus.

I middagspausen begav endel av oss ned til stranden ved Kløftene, hvor br. Ersrud fikk begrave en ung broder ved dåpen til døden. Broderen avla frimodig den gode bekjennelse om troen på Kristus Jesus og de «steg begge ned i vannet» (Ap. gj. 8, 38). Det var en velsignelsesrik stund ved strandbredden.

Ved 3.30 tiden var det atter møte, ute i det frie, men man måtte fortrekke inn i lokalet igjen på grunn av en heftig regnskudd.

Br. Bakke, Drammen, talte ut fra Apb. 2, 1-8 og stanset op for vers 4: «Men jeg har imot dig at du har forlatt din første kjærlighet.» Broderen talte om å forbli i den første kjærlighet.

Tidens alvor manet til å være rede ved Brudgomnes komme.

Vidnesbyrdene fortsatte derefter igjen ute i det frie.

Kl. 7 var det atter friluftsmøte. Br. Sørensen sang og talte ut fra 2. Tim. 1, 13.

Br. Kristoffersen, Moss, gammel, men ung i sinn, 1. Tim. 2, 1-6.

Vi får ikke plass til å nevne

alle, men det hele gikk ut på hvad Kristus har gjort og det frigjørelsesverk han har fullbyrdet.

En begeistret br. fra Nøtterøy prieste Herren i sang og vidnesbyrd og frydet sig over at han hadde fått være med i «frelsesvognen» i 34 år.

Alle var nok enig om at det var en dag full av velsignelse.

Musikkvennene fra Logen, Moss, holdt trolig ut med sin herlige sang og musikk ved alle dagens møter.

Ved 9-tiden drog man igjen hver til sitt, takkende Herren for dagen.

På reise.

Mark. 16, 15 fg. 2. Kor. 5, 20.

Har vi fulgt ham her i tiden, under noen korte år, så skal vi og i evigheten følge Lammet hvor det går. Matt. 19, 27-29.

Salige ord fra Guds egen munn, at de som har forlatt alt og fulgt ham, skal få hundrede fold igjen og arve et evig liv.

Det var dem som hadde forsaget alt, og bar sitt kors som var arving til det evige liv. Mark. 10, 28-30. Se Matt. 16, 24-25; Luk. 14, 25-27, v. 33, 9, 23-26; Joh. 12, 24-26; Matt. 10, 37-39. Disse bibelvers viser betingelse for at bli arving til det evige liv. Du ufrelste sjel, les Es. 1, 18-20; 1. Joh. 1; 9. Salm. 5, 12-13 m. m.

Da Jesus har tvettet dig, da er du ren. 1. Kor. 6, 11, og salig Salm 32, 1-2 og da har du gjenneblodet en ren og god samvittighet. Hebr. 9, 13-14.

I denne stilling er du barn til Gud og himmelarving. Rom. 8, 17. Og er et lem på Kristi legeme. Ef. 3, 6, 1. kor. 12, 18. Smlg. Joh. 15, 3-7.

Nu er du en ny skapning. 2. Kor. 5, 17. I denne stilling er navnet skrevet i Livsens bok. Luk. 10, 20.

Ved å bli tro inntil døden skal ditt navn ikke bli utslettet. Disse mennesker som har forlatt alt, og følger Jesus, er en førstegrøde for Gud og Lammet. Jak. 1, 18; Ap. 14.

O, hvilken salighet enhver har som vandrer i lyset med Jesus. De har det ikke trist eller mørkt. Han selv er både lys og sol. Han er deres fred og seiershelt som er dragen ut, seirende for å seire.

Han er lyset i dalen den skjønn morgenstjerne klar. (2. Pet. 1, 19; Ap. 2, 28; Kap. 22, 16.)

Denne morgenstjernen, Jesus er lyset i dem. Kol. 3, 3, og omkring dem. (Sak. 2, 9) og til Herligheten i dets midte. Joh. 17, 22-23.

Disse bibelspråk viser oss hvem som er i ham og drives av hans And. Rom. 8, 14.

Herren har merket sine barn. De bær evighetsmerket i hele sitt vesen. Det første merke finner vi i første Joh. brev kap. 3, 14 og videre i Joh. 13, 35. Og 1. Joh. 2, 4-6, kap. 3, 23; 4, 7-8, 20, 1. kor. 13, 4-8; Gal. 5, 22; Jak. 3, 17-18.

Av deres frukter skal i kjenne dem. Matt. 7, 16 fg.

Sist vi skrev i «M.-R.» var vi i Sarpsborg. Og ved Guds nåde stod turen til Halden i pinse. Talte sammen med br. Skibstedt

på Salen og Herren Jesus gav oss underbare stunder sammen med de hellige, som sent skal glemmes. All ære til min Frelser.

Derefter stod turen til Kornsjø. Familien H. Pettersen mottok oss med all villighet. Og Guds velsignelse uteblev ikke. Matt. 10, 40-42. Hebr. 6, 10.

Også her ved Kornsjø har Herren et folk som kjenner til jubel. Efter å ha flere møter blandt de kjære venner gikk turen til Sponvika, da de ventet oss dit. Og der gav Jesus oss underbare møter under mange gledestårer! En av de beste møter vi har vært vidne til på år og dag. — Her traff jeg slekt efter kjødet som jeg ikke hadde sett, og to av dem var Guds barn, tenk så stort!

Kan ikke bekle i ord storheten av det. På kne fikk vi prise Jesus, at vi var barn og himmelarving. Fru Bjørndal, min kusine, motte mig ved bryggen og tok mig med til sitt kjære hjem, og vi hadde hyggelige dager i samtale om Guds underfulle nåde. Da forstod I. Pettersen som bodde like ved, inviterte mig til sitt hyggelige opofrende hjem, blev vi der et par dager. Hans hustru og datter var levende Guds barn og hadde sia glede i Jesus. Br. Pettersen er den ledende for de frie døpte venner på denne plass. Herren signe disse kjære hjem for all den kjærlighet de i ånd og sannhet beviste. Lønnen og krona venter eder. Ap. 2, 10. Vær hilset med: Matt. 10, 40-42, kap. 25, 34-40; Mark. 9, 41; 1. Kor. 15, 58; Hebr. 6, 10.

Siden gikk turen til Fr.stad, hvor vi bl. a. hadde flere friluftsmøter. Efter mange ukers fravær gikk turen derefter hjem.

Efter å ha vært hjemme noen dager stod turen til Sverige. Et større stevne var arrangert der og syvmannskoret fra Salen, Halden, var innvitert.

Familien C. J. Gustafsson tok mot oss, og herberget oss i sitt gode velsignede hjem, som har vært vårt Betania i mange år, da Herren har gitt oss nåde å komme til disse kanter. Kronen og lønnen venter.

Nu til sist en kjær hilsning til alle de hellige i Jesus Kristus. Joh. 17, 22-23.

Eders forbundne br. og medarbeider. Ef. 6, 23-24. 1. Kor. 16, 24.

O. Karlsen.

Fire ganger rundt jorden

vilde det nå, hvis alle de 184,028,960 personer som har mottatt deler av skriften fra Det amerikanske Bibelselskap, stod i en rekke ved siden av hverandre.

Ikke ennu.

A, hvor meget i menneskelivet som går spildt ved dette «ikke ennu». En mann vet at han holder på å ødelegges av alkohol, og han vil bryte av, men — «ikke ennu!» En kvinne er kommen inn i lett-sindig forbindelse, hun vil bryte av, men — «ikke ennu!» Man følger at man står ved sitt livs kritiske punkt i religiøs henseende; man vil hengi sig til Gud, men «ikke denne gang!» Sådanne oppsettelse har vært årsak til at så megen lykke gikk spildt; la det ikke bli årsak til at også din sjel går tapt.

Vennestevne

avholdes i

SVELVIK

søndag 28. juli. Velkomstmøte lørdag kl. 8.

Venner fra fjernt og nær innbydes på det hjerteligste.

For vennene

Ragnvald Volden.

Vennestevne

avholdes på

Tofte i Hurum

20. og 21. juli.

Velkomstmøte lørdag aften kl. 8.

Flere tilreisende brodre deltar. Venner fra fjern og nær innbydes hjerteligst.

For vennene

Marthin Roås.

„O, at vi hadde kjød å ete“.

(4. Mos. 11, 4.)

Således lod det fra Israels folk, efterat de hadde spist manna i nesten 2 år. Herren hadde tatt sitt folk ved hånden og befriet dem fra Egyptens treldom og hadde ført dem på veien mot Kanaans herlige land. Herren, Israels Gud, hadde friet dem fra mange vanskeligheter, de hadde sett Guds frelse. De hadde lovsunget sin Gud for hans godhet imot sitt folk. (2. Mos. 15.) Men nu var begjærligheten begynt å opkomme i deres hjerter. De begjærte kjød av Herren og de fikk kjød. (4. Mos. 11, 33.) Men mens kjødet var imellem deres tenner, førn det var tortaret, optentes Herrens vrede mot folket og Herrea gjorde et såre stort nederlag blandt dem.

Atter en gang knurret Israels folk imot Moses og Herren, efterat de 12 spedere var venut tilbake og fortalt at fienden var stor og at landet ikke kunde inntas. Da optentes atter Herrens vrede imot dem — etterat de hadde fristet Gud 10 ganger — og svor at de ikke skulde få komme inn i landet, på grunn av sin vantrø. (4. Mos. 11, 22-23.)

Dette var Israels historie, Guds folk fordum. Men hvor ofte hender ikke det samme i vår tid, at Guds folk knurrer i vantrø, istedetfor å vandre i tro og lydigheit imot sin Gud. Ja, selv etter at de er gått gjennom Jordan, synes det som de må ha det synlige for øiet, istedetfor det usynlige. Det synlige er tånelig, men aet usynlige er evig. (2. kor. 4, 18.)

Istedetfor å arbeide i tro til Gud som har friet dem ut fra djevelens velde og makt, driver man på med de synlige ting med bekymringer for å få inn midler til Guds sak. A, om Guds folk mere vilde gå frem i tro til Gud, ti jeg tror at Gud er mektig til å føde den hjord han har ført frem til liv i sig. Vi lever i løftenes oppfyllelse, mens Israels folk måtte se frem til dette.

Ti han er trofast som gav løftene. De har fått sitt ja og sitt amen i ham. Gud til ære ved oss.

Arendal 28. juni 1929.

A. H.

Småglint fra misjonsmarken.

En ting er å høve evangeliet, og en annen å leve det. Om vi virkelig tror på frelsens budskap, skal det forvandle vårt liv, så det blir i overensstemmelse med evangeliet.

En neger i Sydafrika som hadde hørt evangeliets forkynnelse, uttalte henvendt til misjonæren: «Din lære om Gud er meget god, men den er ennå bare som et egg. Jeg vil vente og se hvad som kommer ut av egget».

Efter en tid å ha iaktatt misjonærens liv og levnet kom han en dag og fortalte, at nu var han overbevist om at den hvite manns budskap var sant, ti nu hadde han i misjonærens liv sett Guds kjærlighet åpenbare.

En høvding på Borneo kom til en misjonær og sa: «Vi har hørt din lære, men da vi er et klokk folk, har vi ventet for å se om ditt liv stemte med læren. Da vi nu har funnet at så er tilfelle, ønsker også vi å bli kristne. Du har ved din forkynnelse gjort oss hungri, og nu vil du sikkert sende oss en lærer om kan gi oss føde.»

En misjonær i Uska, India, forteller følgende:

Vi hadde i vår misjon en innfødt evangelist og hans hustru. Vi skulde nettop begynne en serie møter i nabobyene, men hadde imidlertid en følelse av å savne frihet og velsignelse ovenfra. Saken blev lagt frem for Herren og nu var det som hans røst sa til mig: «Opsett besøket og anvend en uke til bønn».

To eller tre dager gikk, og vi og de innfødte kristne var i stadig bønn. Så en eftermiddag trådte vår evangelist frem og avla en gripende syndsbejknelse. Hans

Ikke tapt alt.

—Hvad gavner det et menneske, om han vinner den hele verden, men tar skade på sin sjel? Matt. 16, 20.

En kjøbmann tapte for noen år siden hele sin formue. Han gikk hjem fylt av sorg og bekymringer.

—Hvad er det iveren? spurte hans hustru.

—Jeg er ruinert! Jeg er fattig i bunn og grunn. Jeg har tapt alt! ropet han og la hånden for pannen.

—Alt? sa hans hustru. Nei, jeg er her.

—Pappa! sa hans eldste gutt, jeg er her.

—Og jeg også, sa hans lille pike, som sprang frem og slo sine armer om hans hals.

—Mig har du ikke mistet, ropet lille Edvard.

—Og du har ennå din helse i behold, sa hustruen.

—Og dine hender å arbeide med, innvendte hans eldste barn, og jeg kan hjelpe dig.

—Og du har ben å gå på og dine øine å se med, pappa, sa lille Edvard.

—Og du har Guds løfter, sa gamle bestemor.

—Og en god Gud, istemte hans hustru.

hustru måtte også frem — drept av Guds And — og bekjente ting, som hun visste ikke var rett for Gud. Ved bønneukens sluttning fikk de begge en underbar velsignelse og blev fylt av den Helligs And.

Nu trådte evangelisten frem for forsamlingen og sa: «Når disse møter begynte var jeg visst ikke en kristen mer enn i navnet, men Guds And har virket i mig, så jeg måtte gå til bekjennelse av min synd og gå ydmygelsens vei for å få del i den fulle velsignelse som Herren vil tildele sine.»

Mannen var nu helt forandret. Utrustet med kraft fra oven, blev han fra denne tid et brukbart redskap i Herrens hånd.

En negerslave, som hadde lært å elske Jesus, blev utbudt til salg på en av de vestindiske øyer. En vennlig herre, som følte medlidenhet med hans stilling og ikke vilde, at han skulde falle i hendene på en ubarmhjertig herre, gikk hen til ham og sa:

—Sambo, vil du være ærlig, hvis jeg kjøper dig?

—Jeg vil være ærlig enten De kjøper mig eller ikke, lød svaret.

En lægemisjonær i Kina hadde hjulpet en blind kineser, så at denne nu så klart.

Kineseren var aldeles henrykt over å få sitt syn igjen.

Ikke lenge derefter så lægen en prososjon nærmet sig hans hus.

Det var 48 blinde kinesere, som gikk i en rekke og holdt sig fast ved et rep, som holdtes av den helbredede mann som gikk i spissen som anfører. Han hadde samlet alle de blinde han visste om, og da han hadde fortalt dem om sin helbredelse, fulgte de ham med glede til lægen.

—Og himlen å komme til, sa hans lille pike.

—Og Jesus har gått foran for å berede rum for dig, sa det eldste barn.

—Gud, tilgi mig! ropet kjøbmannen idet han brast i gråt. Jeg har ikke tapt alt. Hvor lite har jeg ikke tapt, mot det jeg har tilbake! Og han fattet mot og begynte å arbeide.

Guds nåde.

Når jeg har hørt somme av mine brødre har preket et evangelium, hvori det er meget lite om Guds nåde, har jeg tenkt, at om de ved sin omvendelse hadde vært dyper i synden, skulde de sikkerlig frembære et klarere evangelium. Jeg har merket, at når en mann har vært innesluttet i lovens fengsel, båret synderskjennelsens tunge lenker og siden kommet til full frihet ved Kristi dyre blod, da er han den rette forkynner. Da har av hele sitt hjerte ophøiet og utropt Guds helle nåde og prist den guddommelige barmhjertighet.

Spurgeon.

Sjælvevinderens arbeid

er like så fullt av krav som av glede. Det er et arbeid som stiller fordringer både fysisk og åndelig.

FOR FAMILIENS YNGSTE

VESLE GUDRUN

syntes ikke hun behøvet å be, for han sa sig om kvelden.

—Har du da ikke noe å takke Gud for? spurte hennes mor en dag.

—Nei, svarte Gudrun, du og far gir mig jo alt hvad jeg trenger.

—Har du da ikke trang til å takke Gud for ditt gode hjem?

—Men det er jo fars og mors hjem, jeg bor i, svarte Gudrun.

—Hvor er da tømmeret kommet fra til å bygge det? spurte morne videre.

—Fra træne i skogen.

—Hvem lot så træne vokse op til de blev store nok til å bygge hus av? Det var da ikke far og heller ikke noe annet menneske, men det var Gud, sa moren.

—Men det er jo du som baker vårt brød og gir mig det, sa Gudrun.

—Ja, mitt kjære barn, men melet lages av kornet og det vokser op av jorden. Men kan jorden selv frembringe kornet, mitt barn?

—Nei, utbrøt Gudrun plusselig, Gud tar kornet vokse og spire.

—Ja, sa moren, og Gud gir oss alle gode gaver.

—Da kan min bønn ikke bli lang nok, mor, sa Gudrun etter å ha tenkt sig litt om, for da må jeg jo takke Gud for alle ting.

SMÅK SELV

En skolelærer vilde gi sine elever en prøve. Han hadde noe hvitt pulver på en skål og lot dette gå rundt i klassen, og opfordret alle guttene til å si navnet på dette.

Den første gutten sa på det, og var straks på det rene med at det var salt. Det samme sa alle de andre. Så kom læreren til den siste og minste gutten i klassen. Innen han ga sitt svar, tok han litt av pulveret på fingerapselen, smakte på det og sa: «Det er sukker». Han smakte selv, både smakte og så.

På samme vis er det mange meninger om vår Bibel og om Jesus. I Sam. 34, 9 leser vi: «Smaker og ser at Herren er god», og videre: «Salig er den mann som tar sin tilflukt til ham».

EN RYSTENDE BEKJENNELSE

En morder blev dømt til døden og benettid. Da man ordnet den celle, som hadde vært hans siste opholdsted, fant man på veggen malet en galge, til hvilken 5 trinn førte op, som han hadde forsynet med forskjellige innskrifter. På det første trinn stod: «Ulydighet mot foreldre», på det annet: «Vanhellighet av søndagen», på det tredje: «Lediggang og drukk», på det fjerde: «Mord» og endelig på det femte trinn: «Galgen». Hvilken rystende bekjennelse av det...

Intet annet arbeid krever så megen visdom og takt, så megen flid og alvorlig bønn som dette.

Jesus er herre.

også over de krefter som har voldt ditt livs havari. — Han har gått gjennom havet før — da det brøtt inn imot ham i all sin velde på Golgatas høi, men han stod igjen på valplassen med evig frelse for den falne menneskelekt som seierslønn. Nu behøver ingen å gå under for evig. Han har dempet de bølger som har kastet dig om som et nøtteskall på det frådende hav. Sydens — dødens og fordømmelsens krefter har tapt sin makt på Golgata.

Synden er utsluttet. Freden opprettet.

«Hvem er den som fordømmer? Kristus er den som er død.» Rom 8, 34. «Død, hvor er din brodd?» 1. kor. 15, 55.

J. H.

Gud er trofast.

Hvor er det godt og styrkende å komme i hu, at vår Gud er trofast, når fienden trenger oss. Mennesker kan svikte oss, når vi behøver dem mest; men han forblir trofast. Hedningene roper til deres mange slags guder; de offerer til dem, tilbeder og besverger dem om hjelp; men de får intet svar. De piner og plager sig selv, de måler veien midt deres eget legeme mange mil frem til et hellig tempel eller en hellig flod for å få hjelp og finne fred; men de finner kun en dyp taushet. Men vår Gud — og deres også, om de blot kjente ham — Bibels Gud, hjems Gud, den sanne og levende Gud, han hører og svarer: Han er ubetinget trofast.

Blå en stridsmann,

som ikke spor etter noe annet enn vår anførers ordre, og skulde betalingen synes streng, husk da, at han som ga betalingen, er den som elsker dig

Murray.

BARNERØSTEN

Utkommer hver uke (undtagen mer ferien) i 4-sidig format. For enkelt eksemplar koster kr. 1,50 pr. år. De der mottar bladet for kr. 1,00. Altst. 2. utg. eksp. Skriv eller nærmere opplysning og prøvenummer til «Barnerøstens eksped., postboks 32, Sarpsborg».

Bestilles i alle landets postanstalter.

te uylkkelige menneske!

Men tæler ikke dette sterkt til å være hvor tusener av unge mennesker ble på disse avveier, som fører ned til fotspålsen. Om vi mer kunde vite dem: Stans dog og vend om framme endre vei. Ennå er det ikke forsent. Her vil også I synte eder at å bli og prosj eders sjel, men den barmhjertige Gud dog har bestemt liv og salighet!

Det begynner i mange tilfeller med de unge trostrog og egenrådige vil og selv isledetfor å høre på mors års formaning. Det bekræftes om og igjen ved mange rystende eksemplara det daglige liv.

Sydens told er døden.

Men Guds nådegave i Kristus er et evig liv i herlighet og glede.

Der er dem som stor ut og få enna mer, og det er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom.

Ordsp. 11, 24

Misjonærere for Irie misjonærer:

- Kina.
F. O. SHRODER:
A. Tolmer, Solenberget 16, Oslo.
MARGRETHE DORUM og HILMA KARLSEN:
Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo.
CHRISTOFA BRUNDTLAND:
L. Hvidsten, Tyksesmuget, 28, Bergen.
HELGA LUNDEBY:
J. Lind, Verlegaten 21, Moss.
RUTH PEDERSEN og ESTHER PETERSEN:
Inkassosjel Th. Wessel, Nordstrand.
JENS FJELD:
K. Aarmo, Ski st.
OLGA SCHULT (f. t. Norge):
Gerda Siveland, Rosenborggt. 1, Oslo.
ALFHILD BJERVA:
G. Bergh, Youngsgt. 1, Oslo.
SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN:
Th. Wessel, Nordstrand pr. Oslo.
M. PAULSEN og IDA LORENTZEN:
Bidrag kan sendes Misjons-Røsten.

Alaska.

- GUSTAV NYSETER:
Nysster, Osen pr. Rena.
Finmarken.
DORTHEA KLEM:
Thora Finnerud, Danvik, Drammen.
KRISTIAN SKIPPERUD:
Anna Thøgersen, Teatergaten 1, Oslo.
MARTHA HAGA:
Jørgen Monsrud, Harestua.
LAPPEMISJONÆR A. VANGBERG:
G. Iversen, postboks 32, Sarpsborg.

Argentina:

- BERGER N. JOHNSEN:
H. H. Sonstebø, Otterholdt pr. Bø, Telemark.
SIGURD GRØNVOLD:
Johan O. Johnsen, Slømmestad.
ERLING ANDRESEN:
Rolf Andresen, «Fredly», Haslum, pr. Oslo.

Afrika:

- P. EVENSTAD:
Emma Hoel, Parkveien 6, Oslo.
TOMINE EVENSTAD:
Gartner M. Walde, Bovergt. 1, Bergen.
INGRID LØKKEN:
MARGIT HARALDSEN:
Lola Henrik Johansen, Løvsveien, vei, Lilleaker pr. Oslo.
HANSINE NESFOSSEN:
Constance Nøstdal, Solbomsgt. 40, Bergen.
MARTHA KVALVAGNES:
Fra Anna Næstad Sydnesveien, Bergen.
MAXIMILIAN HANSEN:
Caspara Svøvik, villa Fjølø, Øsnes pr. Heggedal.

Kongo.

- CHRIS IANSEN:
Ca. slott Christiansten, Mysensveien, Sørkedalen pr. Holmekollen.

India:

- DAGMAR ENGSTROM og ANNA JENSEN:
Ingvald Finnerud, Danvik, Es men.
FRANCK DESMOND:
Gustav Larsen, Fossvæien 12, Sarpsborg.
HANS SVENDBERG:
Form. J. Kaalben, Halden pr. Tistedalen pr. Halden.

- GUNHILD ABO:
Hans Berge, Kvitesand.
DAGMAR JACOBSEN:
Sætre Severinsen, Smøttveien 19, Drammen.
HILDA WERGEDAL:
Jens Jarnes, Passabok p. o. Sarpsborg.

- RACHEL EDVARDSEN:
Kontorist O. Langerud, Næstved, Kongsberg.
GUNHILD ABO:
Hans H. Berge, Kvitesand.
VALBORG FRANDSEN:
Bidrag kan sendes Misjons-Røsten.

Utgit ved en redaksjonskomité

Sarpsborg, Gløggens trykkeri

NUMMER 15

KIN

Den første dåp i Lan...

Billedet viser dem som bærer og over, i midten er Shans evangelist, og evangelisten...

Fra Christina Brunntland.

Shang Lantsun, Yangchen, Near T. Shansi, N. Kina 17.

Kjære venner! Dersom I blir i mine ord blir i Eder bed om hvad I vil, og skal vedfare dere...

Der er en betingelse for her, om vi skal få hans vilje, og det er ganske enkelt, å bli i Jesus og la bli i oss, da kan vi be om vil og det skal vedfare dere, vil være Gud! Vi kan stå stole på hans ord.

Har lyst å fortelle dere fra. Vi er glade ved å få Herrens trofasthet og så blandt oss.

Den 11. juni hadde vi den dåp i Lantsun Broder der samt to av guttene og Hans evangelister, kom her dag og vi hadde stormotede. Det var en velsignelse som vi aldri vil glemme og ver i erindringen hos kin både de troende og de ufroede.

Broder Schroeder for dåpshandlingen og det var å se deres alle glede over døpens grav med Jesus og fremtiden leve oppstandelse med ham.

Blandt de dopte var de små gutter, nemlig broder Sders to og den tredje en gutte. Det er velsignet å se frelst og de forstod å god av dåpshandlingen.

Om eftermiddagen hadde Herrens nadverd og vidnen vi kunde ikke annet enn oss ved å høre deres alles Herren.

Her er nu fire hjem i des som omtrent alle i hvert hjem mottatt frelsen i Jesus og ste er blitt døpt og vi hå overige vil komme efter. I også fire andre hjem, hvor i hvert hjem har mottatt frelsen, men de ber alltid for sine ninger.